

Sixth Sense
Publishing House

စေတနာ

မတောင်းပန်ရဲနဲ့

ပြောင်းဆန်အောင်ခြောက်မယ်

CHAPTER (1)

စွန့်ဦးတီထွင်သရဲအိမ်

အထပ်(၆) ထပ်ရှိပြီး၊ ပေ (၂၀၀) ပတ်လည်ရှိသောဌာနဆိုင်ရာ အဆောက်အဦကြီးကို ပြန် လည်ပြုပြင် မွမ်းမံထား၏။ အဆောက်အဦကြီးထဲကို ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လူငယ် (၆) ဦးလှမ်း ဝင် သွား၏။

လုံခြုံရေး အစောင့်နှစ်ယောက်က ဘေးနားမှာ အရံသင့်။ လူငယ် (၆) ယောက်မှာ ကျားသုံး ဦး၊ မသုံးဦးဖြစ်သည်။

ပန့်ကေထောင်ထားသော လူငယ်က-

“ဒီစီးပွားရေးကြီးကို ငါ ဦးဆောင်လုပ်ချင်လို့ ကျောင်းကို အဝေးသင် ပြောင်းခဲ့ရတာ ၊ မင်းတို့ က ငါ့အပေါ် နားမလည်ခဲ့ကြဘူး။ ငါ့လုပ်ငန်းတွေ ပြီးစီးသွားပြီမို့ မင်းတို့ကို လက်တွေ့ခေါ်ပြတာ”

လင်းသန့်အောင် (ပန့်ကေ) က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လှယမင်း၊ မြတ်ဆုရတီ၊ ပန်းနှင်းဆီ ဆိုသော မိန်းမလှလေးတွေက တအံ့တဩနှင့် လိုက်လံ ငေးမောကြည့်နေ၏ ။

မင်းစစ်ဟန်နဲ့ ဇေယံဟိန်းတို့က ဧရာမ အရိုးခေါင်းဝင်ပေါက်ကြီးက ထွက်နေသော ဆင် စွယ် မကကြီးသည့် အစွယ်ကြီးတွေကို လက်နဲ့

သွားကိုင်ကြည့်နေကြ၏။

“နင်...သရဲဂိမ်း လုပ်ထားတာလား”

“သရဲခြောက်သည်ဆိုသော အိမ်ကြီးကို လုပ်ထားတာပဲ။ ဧကန္တ နင် ကလေးကစားကွင်း ဖွင့် တော့မယ်ပေါ့၊ ဟက်ပီးဝေါလ်တို့ မြကျန်းသားတို့လိုလေ”

လှယမင်းနှင့် မြတ်ဆုရတီတို့က သူတို့ထင်ကြေးတွေပြောလာကြ၏။
လင်းသန့် အောင်က-

“သရဲခြောက်တဲ့ အရသာကို ကိုယ်တိုင်ခံစားချင်တဲ့ လူတွေအတွက် အပြင်းစား သရဲခြောက် တဲ့၊ သရဲ အခြောက်ကြမ်းတဲ့ ခြောက်ထပ်တိုက်ကြီးလို့ အမည်ပေးထားတယ်”

“ဒီအထဲကို လူတစ်ယောက် ဝင်ခံစားရင် (၃၀၀၀) ကျပ်နှုန်းနဲ့ မကြာခင် ဖွင့်လှစ် တော့မှာလေ၊ ငါ အမွေရထားသမျှ ဒီလုပ်ငန်းထဲမှာ သွန်အောထားတာ၊ အစိုးရဆီက နှစ်ငါးဆယ် ငှားရမ်းထားတယ်”

“ဟာ...မင်း တော်တော်မိုက်တာပဲ လင်းသန့်ရာ၊ ဒီအလုပ်က သေချာပေါက် မြတ်မယ်ထင်နေ သလား”

“အေးလေ....မင်းဟာက လူမဝင်ရင် ရှုံးနိုင်တယ်နော်။ မပိုင်ဝက်မွေးအလုပ်ကြီး ဖြစ်ဦးမယ်”

“သိပ်မြတ်တာပေါ့.....သူငယ်ချင်းတို့ရာ၊ လူတစ်ယောက် ကို (၁) နာရီ၊ ကြေး (၃၀၀၀) သတ် မှတ်ထားတာ။ ဒီအထဲမှာ ကြာနေရင် (၁) နာရီထက် ပိုရင် ပိုသလောက် အပိုကြေးပေးရမယ်”

“ဝင်တဲ့သူကို တစ်နာရီပြည့်တာနဲ့ အလန်းပေးတဲ့ ကဒ်ကလေးက အချက်ပြလိုက်မယ်။ ဝင် ပေါက်ကို အချိန်မီ ပြန်ထွက်ပေါ့၊ မထွက်ရင်တော့ ကျသင့်ငွေကို ဆက်ပေးရလိမ့်မယ်”

မင်းစစ်က စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေရာက-

“မင်းဟာက K.T.V တို့၊ မာဆတ်တို့၊ တည်းခိုခန်းတို့ လို တစ်နာရီကြေးနဲ့ တောင်းတာ ဆို တော့...အင်းမဆိုးပါဘူး။ လူတွေ အများကြီးကို မင်းမှတ်မိနိုင်ပါ့မလား”

“ကဒ်ကို စစ်ဆေးလို့ရတာ ပဲ”

“ဝန်ထမ်းတွေ အများကြီး ခန့်ထားရမှာပေါ့”

“လုံခြုံရေးနှစ်ဦး၊ ကွန်ပျူတာ ကျွမ်းကျင်နှစ်ဦးနဲ့ အုပ်ချုပ်တဲ့ ငါကလွဲပြီး ကျန်တာ မရှိဘူး။ ငါ့ရုံး ခန်းက အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ လျှို့ဝှက် ဓာတ်လှေကား ရှိတယ်။”

“မင်းတို့ကို တစ်ထပ်ချင်းက သရဲခြောက်တဲ့ အခန်းတွေ ပြသွားမှာဆိုတော့ ရိုးရိုးလှေကားကပဲ လိုက်ပြမယ်။ သိပ်ကြောက်တတ်ရင် အောက်က ဧည့်ဆောင်မှာပဲ နေခဲ့လို့ရတယ်နော်”

“အံ့မယ်....စက်တွေ အရပ်တွေများ...တကယ်သရဲမှ မဟုတ်တာ မကြောက်ပါဘူးတော်”

လင်းသန့်က လှောင်ပြီးလေးနှင့် ခပ်ထွေထွေ ကြည့်ပြီး-

“နှလုံးရောဂါရှိတဲ့လူ၊ သိပ်ကြောက်တတ်တဲ့သူ၊ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ သူတွေကို ပေးဝင်ခွင့် မပြုဘူး။ တစ်ယောက်ထဲ ဝင်သွားရင် ဒီမြေညီထပ်မှာတင် လန့်သေ သွားနိုင်လောက်တယ်။ လှေကား တပ်ပေးထားတယ်။ အနည်းဆုံး လူလေးယောက်လောက် ပါမှ ဝင်ခွင့်ပေးမှာ”

“ဟယ်....အပိုတွေ အခု မနက် (၁၀) နာရီပဲ ရှိသေးတယ်။ သရဲခြောက်သည်ဆိုသော အိမ် ကြီးကို ငါနဲ့ပန်းနှင်းဆီတို့ နှစ်ယောက်ထဲ ဝင်ကြည့်ပြီးပြီ။ တို့က သိပ်ကြောက်တတ်တာ မဟုတ်တော့ အရိုးခြောက်တွေက လက်နဲ့ကိုင်ပုတ်၊ အပေါ်ကနေ ခုန်ချမလိုလုပ်၊ ဘွားခနဲလုပ်လည်း မကြောက် ပါဘူး”

လင်းသန့်အောင်က တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီးနောက် သူ၏ သရဲခြောက်သော အိမ်ကြီးအကြောင်း ထပ်မံရှင်းပြလေသည်။

“နောက်ဆုံးပေါ်နည်းပညာတွေနဲ့ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားတာ LED ကားချပ်ကြီးတွေနဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေ အကုန် ပိတ်ထားတယ်။ လေဝင်လေထွက်ကောင်း အောင် ပန်းကာတွေ၊ အဲယားကွန်းတွေနဲ့ လုပ်ပေးထားတယ်”

“အပြင်မှာ ဘယ်လောက် လင်းလင်း၊ အထဲရောက်ရင် အလင်းနုဖျော့ဖျော့လေးပဲ ထွန်း ပေးထားတယ်။ ကျန်တဲ့နေရာတွေ မှောင်မိုက်နေတာပဲ။ ငါ့အထင် ဘယ်သူမှ အပေါ်ဆုံးထပ် ရောက် အောင် တက်လာရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ သတ္တိ သိပ်ကောင်းတဲ့ သူတောင် သုံးထပ်လောက်ပဲ ရောက်လိမ့် မယ်”

“မင်းဟာ ညွှန်းလှချည်လား...ဒီခေတ် ငါတို့တွေက သရဲကားပေါင်းစုံ ကြည့်ထားတာ။ သရဲ ပေါင်းစုံလည်း မြင်ထားဖူးပြီးသား။ တရုတ် သရဲ၊ အိန္ဒိယ သရဲ၊ အမေရိကန် သရဲ၊ ထိုင်း သရဲ၊ မလေး ရှားစုန်း စုံနေတာပဲ”

မင်းစစ်ဟန်က ပီကေထုတ်ဝါးပြီး ပမာမခန့်ဟန်ဖြင့် ပြောလာ၏ ။
လင်းသန့်က-

“ငါ ပြောတာ မယုံဘူးဆိုရင် မင်းတို့ဘာသာ (၆) ထပ်ရောက်အောင် တက်လာခဲ့ကြ.. ငါက ဓာတ်လှေကားနဲ့ တက်သွားမယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ မင်းတို့ကို အကျွေးအမွေးနဲ့ စောင့်နေမယ်။ သရဲ မတွေ့နဲ့ ကချင်ရင် K.T.V ခန်းတွေ လေးထပ်မှာ လုပ်ပေးထားတယ်”

“ငါးထပ်မှာ သရဲထီးတွေက လူမိန်းမကို နှိပ်ပေးတဲ့မာဆတ်၊ သရဲမတွေက လူထီး တွေကို နှိပ် ပေးတဲ့ မာဆတ် အခန်းတွေ ရှိတယ်။ အပေါ်ဆုံး (၆) လွှာမှာတော့ စပါယ်ရှယ် အဖက်တွေ၊ ဆီလီ ကွန်တွေ၊ ဂျုံတွေ၊ အသားစုံနဲ့

လူသားပုံစံလုပ်ထားတဲ့ လူသားစား ဆိုင်ခန်းတွေ ရှိတယ်”

“မင်းတို့ ကြိုက်တာမှာစား...လူလက်။ လူခြေထောက်၊ လူခေါင်းပြုတ်၊ လူကလီစာ၊ အဲ့ဒါတွေ ကို သရဲစားဖို့မှူးတွေက ချက်ပြုတ်ပေးမယ်။ သရဲမ၊ သရဲထီး စားပွဲထိုးတွေက လာချပေးလိမ့် မယ်”

“ဟယ်...နင် ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်လုပ်တယ်”

“အဆန်းတွေပါပဲလား လင်းသန့်ရယ်”

“တကယ် လူသားတွေလား ဟင်”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ....ပေါင်မုန့်တွေ၊ ဝက်၊ ကြက်အူချောင်းတွေ၊ ဝက်သား၊ အမဲသား၊ ကြက်သား၊ ပင်လယ်အသား မျိုးစုံနဲ့ လူလက်၊ လူပေါင်သား၊ လူခြေထောက်ပုံစံတွေ မိုလောင်းသွင်းပြီး တူအောင် တုလုပ်ထားတာပေါ့”

“မင်းတို့သာ မသိတာ၊ ငါ့ဆိုင်ကြော်ငြာက အာဆီယံ နိုင်ငံတွေ၊ ဥရောပနိုင်ငံတွေမှာပါ ပလူ ပျံအောင် ထည့်ပြီးပြီ။ ရှေ့လလယ်မှာ လေယာဉ်စီးလုံးငှား ခရီးသည်တွေ၊ ဇိမ်ခံသင်္ဘောနဲ့ လာမယ့် ခရီးသည်တွေနဲ့ ချိတ်မိထားပြီ။ ကြိုတင် ဘွတ်ကင်တွေ တောင် လုပ်ထားပြီးပြီ”

“ခရီးသွားအေဂျင်စီနဲ့ အကျိုးတူ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ထားတာလေ။ သရဲခြောက်ကြမ်းတဲ့ (၆) ထပ်တိုက်ကြီးဆိုတဲ့ ကြော်ငြာရိုက်ချက်တွေနဲ့ အစမ်းရိုက်ပြပြီး အွန်လိုင်းပေါ်က အစ တင်ထားပြီးပြီ”

“ဒီလကုန်ဖွင့်တာနဲ့ ပြည်တွင်းက လာရောက်ပြီး သရဲအခြောက်ခံချင်တဲ့ လူတွေ ငါးသောင်း လောက်အထိ ရှိကြတယ်။ ကွန်ပျူတာသမားနှစ်ယောက်က ဖိုင်သွင်းထားပြီးပြီ”

“ကွန်ပျူတာ ထိန်းချုပ်ခန်းက (၄) ထပ်မြောက်မှာ ရှိတယ်။ ငါတို့ ကြော်ငြာထဲမှာ”

လင်းသန့် ရှင်းပြနေတာကို အားလုံးတအံ့တသြန့် နားထောင်နေကြ၏

။ ပြီးမှ

“မင်းကတော့ စံပါပဲကွာ”

“ကြံကြံဖန်ဖန် စီးပွားရေးကို ထွင်လုပ်တယ်”

“စွန့်ဦးတီထွင် လုပ်ငန်းရှင်လေ”

“ဒါမျိုးလုပ်တာ သူပဲရှိတော့...သူပဲ အားပေးကြမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ K.T.V တွေ၊ မာဆတ်တွေ ရိုးရိုးဟာတွေက

ရိုးသွားပြီလေ”

“မင်းတို့ ပထမထပ်မှာ ဘီယာဘားနဲ့ အအေးကောင်တာရှိတယ်။

အမြန်ရ အစားအစာ တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်”

“သရဲထီး သရဲမတွေပဲ ရောင်းမှာလား”

“ဒါပေါ့”

“သိပြီ....သရဲအယောင်ဆောင်ခိုင်းထားတာ၊ မင်း လျှို့ဝှက်ခန့်ထားတဲ့

အလုပ်သမား တွေပဲ ဖြစ်ရမယ်”

လင်းသန့်က ခေါင်းတွင်တွင်ခါပြလိုက်၏ ။ ဇေယံက-

“လာနောက်မနေနဲ့ ငါတို့က ပေါက်ပြီးသားနော်”

“ဟုတ်၊ မဟုတ် မင်းတို့ကလက်ဖမ်းဆွဲပြီး လူလား၊ သရဲလားဆိုတာ

စမ်းကြည့်လိုက် ပေါ့”

“ဒီကောင်...သူ့လှည့်ကွက်လောက်နဲ့ တို့ကို အထူအပိန်း

ဇာတ်လာသွင်းနေတယ်... တွေ့ မယ်”

“ရှေ့ခံ ဖြစ်တာတို့၊ အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်တာတို့ဆို မင်းတို့အရှုံးနော်၊

ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ခြောက်ထပ် ပေါ်ကို ရောက်လာမယ်ဆိုရင် မင်းတို့ကို သိန်းတစ်ထောင် ဆုပေးမယ်”

“အေး...ငါနိုင်ခဲ့ရင်တော့ ငါ့ရဲ့လုပ်ငန်းမှာ မင်းတို့ရှယ်ယာဝင်ရမယ်။ မင်းတို့လည်း စာမေးပွဲ ဖြေပြီးရင် ကျောင်းပြီးပြီလေ။ ငါနိုင်ခဲ့ရင် မင်းတို့ကို စည်းဝေးခန်းမှာ ပရိုဂရမ်တွေနဲ့ ငါရှင်းပြမယ်။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဝင်ကြမှာလား”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“သိန်းနှစ်ရာ၊ သုံးရာ....မင်းတို့ပါ အကျိုးအမြတ် ခံစားစေချင်လို့ပါ။ အဲ့လောက်ကတော့ မင်းတို့မိဘတွေ မင်းတို့ကို ဘဏ်စာရင်းထဲ ထည့်ပေးထားတာ ရှိကြပါတယ်။”

“ရှိတယ်...ငါတို့ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်း၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းရင် မင်းဆီမှာ ရှယ်ယာဝင်မယ်။ ပြီးတော့...”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ငါတို့ပါ သရဲအယောင်ဆောင်ပြီး သရဲအခြောက်ခံချင်တဲ့ ဧည့်သည်တွေကို အဝီ အပြင် ခြောက်လှန့်ပြမယ်။”

“ဇေယံပြောတာ ဟုတ်တယ်။ သူတို့ကြောက်တာ ကြည့်ပြီး ပျော်ရတာ ပေါ့...နော့”

“အေးလေ....အဲဒါလည်း ပျော်စရာပဲ”

အားလုံး ထက်သန် တက်ကြွနေကြ၏ ။ လင်းသန့်က-

“မင်းတို့ပါလို့ မရဘူး။ ပရိုဂရမ်မှာ သူ့ဘာသာရှိပြီးသား မင်းတို့က ငွေသိမ်းယူရုံပဲ။ လိုအပ် ရင် ဇေယံတို့က အရေးပေါ်ကား မောင်းပို့ပေးရမယ်။ သိပ် အကြောက်လွန်ပြီး မေ့တာတို့၊ တက်တာတို့ ဖြစ်တတ်တဲ့ ဧည့်သည်တွေကိုပေါ့”

အားလုံးက မိုင်ပို ကြွားလုံးထုတ်လွန်းသည်ဆိုသော အထင်ဖြင့်

လင်းသန့်ကို အမြင်မကြည် သလို ကြည့်ကုန်ကြ၏ ။ လင်းသန့်ကလည်း နပ်ပြီးသား။

“ကဲ...သူငယ်ချင်းတို့ အရိုးခေါင်းပါးစပ်ပေါက်ကြီးထဲ ဝင်သွားပေတော့

ပွဲစပြီပေါ့”

*

CHAPTER (2)

ကြောက်ရမည်၊ ခြောက်ပြန်ပြီ

အရိုးခေါင်း ပါးစပ်ပေါက်ကြီးထဲ ဝင်လိုက်ကြ၏။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ရောက်သွားသလိုပင် မျက် လုံးတွေ ပြာဝေသွား၏။ လိုက်ကာ ခန်းဆီးကြီး ဖယ်မပြီးမှ အထဲရောက်၏။ အထဲမှာ အဝါရောင် ဖျော့ ဖျော့ အလင်းမီးတွေ ထွန်းညှိထား၏။

နံရံတွေက လူရိုးခေါင်းတွေနှင့် ဖွဲ့ဆောက်ထားသလိုပင်။

အသံ။

“ဘာသံလဲ”

သရဲကားထဲက စိတ်ချောက်ချားစရာ ဂီတသံမျိုးတွေ ထုတ်လွှင့်ပေး၏။

အဝေးက ခေါ်သံလိုလို၊ အုပ်စုလိုက် ပြောဆိုသံလိုလိုနှင့် အသေအချာ နားထောင် ကြည့် လျှင် ဘာသံမှမသဲကွဲ။

“ဇေယံ သိပ်အရဲမကိုးနဲ့လေ ဟယ်”

“နှင်းဆီကလည်း ကြောက်လန့်အောင် တမင်ဖန်တီးထားတာတွေများ လာစမ်းပါ။ လှေကား ရှာပြီး မြန်မြန်တက်ကြမယ်။ ငါတို့ မကြောက်မရွံ့ဘဲ အပေါ်ရောက်ခဲ့ရင် ဒီကောင့်ဆီက သိန်းတစ် ထောင် အသားတင်ရမှာ

အပီကဲလို့ရတယ်။”

ယမင်း၊ ရတီနှင့် နှင်းဆီတို့ လက်ချင်းတွဲဆုပ်ထား၏ ။

“ချောင်းသာ၊ ဖူးခက်၊ ဟာဝိုင်ယီ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွေမှာ
အပန်းဖြေကြမယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ ကိုစစ်ရာ...မင်းက နောက်ဆုံးက လိုက်နေတာလား”

“မချောတွေက သူတို့ နောက်ကျောမလုံလို့ နောက်ဆုံးက
လိုက်ပေးနေတာ၊ မိန်းမတွေ ဟာလေ...မိုင်ပိုတဲ့ ကာရိုက်တာမျိုးဆို
လန်ထွက်နေတာပဲ”

“စစ်....ဘာပြောတယ်၊ ယမင်းရဲ့ အချစ်ကို လိုချင်ဆို...အဖြေမပေးဘဲ
နေလိုက်ရမလား”

“ဟိုက်...မလုပ်ပါနဲ့ မိဖုရားလေးရယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးထားရာနေ၊
စေရာသွားဘဝနဲ့ ခစားပေးပါ့ မယ်”

“အင်း...အချစ်ရဲ့ ကျေးကျွန်တစ်ပါးပါလားနော်”

ဇေယံက ညည်းထွား မှတ်ချက်ပြုလိုက်သောအခါ ရတီက
ဇေယံရဲ့နောက်ကျောကို လှမ်းထု ရိုက်ရင်း-

“စကားကို ဆင်ခြင်ပြော...ရည်းစားဘဝကနေ ရပ်စဲပစ်လိုက်ရမလား
ဟွန့်”

“ရတီကလဲကွာ....နောက်တာပါ သွာတေး အာသွား”

“ဂျိန်း....ခိုင်း....ဝုန်း....ကျီ....အီးအီး...ဒိန်း”

“ဘာသံတွေလဲ”

“တို့တွေ မကြောက်ကြောက်အောင် အသံတွေနဲ့ ခြိမ်းခြောက်နေတာပါ”

“ဟိုမှာ ဝင်ပေါက်တစ်ခု”

ရဲတိုက်ဆန်ဆန်ဝင်ပေါက်မှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်၊ သံချပ်ကာ ဝတ်စုံဝတ် အစောင့်ရုပ်တုနှစ်ခု၊ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ လှံကိုင်ပြီး စောင့်နေကြ၏။

ငါးယောက်သား အထဲဝင်မည်ပြုသောအခါ လှံကိုင်ရုပ်တုက လက်တွေဆန့်ထွက်လာပြီး ကြက် ခြေခတ်ပုံစံဖြင့် တားမြစ်ထား၏။

“ဒီအပေါက်က မဝင်လို့ ဘယ်အပေါက်က ဝင်ရမှာလဲ”

ရုပ်တုတွေ အသက်ဝင်နေ၍ မိန်းကလေးတွေ ကြောက်နေကြ၏။
ဇေယံက ရုပ်တုထဲ လှံဝင်နေ သည်ထင်၍ ဝတ်စုံအနားကပ်ကြည့်ကာ လိုက်စမ်းကြည့်နေ၏။

“ဟာ....အထဲမှာ လူ မရှိဘူး။”

“မင်းကလည်း စက်လက်တံနဲ့ ထိန်းချုပ်ထားမှာပေါ့။ လှံတံတွေ အောက်က ငုံ့ဝင်သွားရ အောင်”

“မသွားနဲ့....တံတိုင်းအတိုင်း ကွေ့ပတ်သွားရအောင်”

“ဒီအထဲမှာ ဘာရှိသလဲ ဝင်ကြည့်ရတာ ပေါ့”

ကြက်ခြေခတ် လှံတံအောက်က ငုံ့ဝင်သွား၏။ အထဲ ရောက်သောအခါ..

“အား...”

“အမလေး...”

“ဘုရား...ကယ်တော်မူပါ”

ရှေ့တည့်တည့်မှ အရိုးခြောက်တွေ ကစဉ့်ကလျား လှုပ်ရှားသွား၏။

“အရိုးခြောက်သရဲတွေ အီး....ကြောက်တယ်။ စစ်ရေ...ကြောက် ကြောက်တယ်”

“နေပါဦး...အရိုးခြောက်တွေက ငါတို့လှုပ်တဲ့အတိုင်း လိုက်လှုပ်တယ်၊
အဲဒါ ငါတို့ရဲ့ အရိုး ခြောက်တွေပဲ။ လေဆာ ဆလိုက်နဲ့
ထိုးထားတာ...အရိုးခြောက်သရဲတွေ မဟုတ်ဘူး”

“ရုတ်တရက် အကွယ်ကနေထွက်လာတော့ လန့်သွားတာပဲ။ ဘုရား
ဘုရား”

“ရော့...ရေသန့်ဘူးလေး ယူလာတယ်။ သောက်လိုက်၊ အခန်းထဲမှာ
ဘာမှ မရှိတော့ ဘူး၊ ဒီပြကွက်နဲ့ ခြောက်ထားတာ ပြန်ထွက်ကြမယ်”

အားလုံးပြန်ထွက်လာပြီး ခံတပ်တံတိုင်းကို ကွေ့ပတ်သွားကြ၏ ။
ချောက်ချားစရာ တီးလုံးသံ ကလည်း လူ့စိတ်တွေကို ကြောက်လန့်အောင်
ဖန်းစားနေ၏ ။

ထောင့်အကွက်နား ရောက်သောအခါ အသံပိုမြင့်တက်လာပြီး၊
ကွေ့ကိုချိုးလိုက်သည်နှင့် သွား ခနဲ-

“အား...”

“ဟာ....”

“အမလေး သေပါပြီ”

စင်္ကြန်လမ်းကျယ်အပြည့် ဧရာမ ပါးစပ်ပေါက်ကြီးက အစွယ်တွေ
ချွန်မြဲမြဲနှင့် ပြေးလာဟပ်၏ ။ ဟပ်လိုက်သည့် အရှိန်ကြောက် ရှေ့ဆုံးက
ဇေယံလန့်ပြီး နောက်ခုန်ဆုတ်ရာက နောက်က သူငယ် ချင်းမတွေကို တက်ဖိမိသလို
ဖြစ်သွား၏ ။ အားလုံး အလဲလဲ အပြိုပြိုဖြစ်ရာက ပြန်မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏ ။

“နောက်ဆုတ်”

“အား...”

ဟပ်ပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်သွားသော ပါးစပ်ကြီးက နောက်တစ်ကြိမ်

ပြေးလာဟပ်ပြန်၏။ ကွေ့ အကွယ်လေးက နောက်ဆုတ်ပြီး ရင်တထိတ်ထိတ် လန့်နေတာကို အသာကြိတ်ဖြေကာ စောင့်ကြည့် လိုက်၏။

စက်နှင့်လုပ်ထားသော ရာဘာအရုပ်ခေါင်းကြီး ဖြစ်နေ၏။
ပြေးလာဟပ်လိုက်၊ နောက်ပြန် ဆုတ်သွားလိုက်နှင့်။

“တောက်...ထွင်လည်းထွင်တဲ့ လင်းသန့်၊
ပေါက်ကရလုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ နံပါတ်တစ်ပဲကွာ”

“ဒီလမ်းလည်း ပိတ်နေပြီ။ ဘယ်လိုသွားမလဲ”

“ဒီလမ်းပဲရှိတယ်။ ဒီပါးစပ်ပေါက်ကြီးထဲကို ခုန်ဝင်ပြီး
လိုက်သွားကြည့်မယ်”

“အစွယ်ကြီးတွေနဲ့ စူးရှကုန်မှာပေါ့ဟဲ့”

“ရာဘာနဲ့ လုပ်ထားတာပါ။ အဲဒါမှ ရှေ့အခန်းကို ဆက်ပြီး လှေကားကို
ရှာနိုင်မှာပေါ့”

စစ်က-

“ခဏလေး”

ဟု ပြောကာ လှံစွပ်ကိုင်အစောင့်ဘေး တစ်ဘက်နံရံတွေ ဆုံးအောင်
ပြေးလိုက်ကြည့်၏။ ဝင် ပေါက်မရှိ။ ပြန်ပြေးလာပြီး-

“ဟောဟဲ့...မင်းပြောတာ မှန်တယ်။ အဲဒီ ပါးစပ်ပေါက်ထဲ ခုန်ဝင်ပြီး
လိုက်သွား၊ ဟိုဘက် ရောက်ရင် ခုန်ဆင်းနေခဲ့”

ဇေယံက ပြေးလာဟပ်သော သရဲခေါင်းကြီးကို အလိုက်သင့်
ခုန်ဝင်လိုက်၏။ အထဲမှာ ရော်ဘာ တွေနဲ့ လုပ်ထား၍ အလိုက်သင့် ပါသွား၏။
တစ်ဘက်အခန်းပရောက်တော့ ခုန်ဝင်လိုက်၏။

အခန်းထဲရောက်မှ ဘေးနားကရပ်နေသူကို ကြည့်လိုက်၏။

“အား...”

အသံနက်ကြီးဖြင့် ကြောက်အားတကြီး အော်ဟစ်လိုက်မိတော့သည်။

ခေါင်းပြတ်ကြီး။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက သူ့ခေါင်းကို ဆွဲဖြုတ်ဆွဲတင် ပြနေ၏

။ အပေါ်ကို ခေါင်း ပြတ် အောင်ဆွဲလိုက်လျှင် လည်ချောင်းရိုးနှင့် အကြောတွေ
သွေးစက်စက်ယိုစီးကာ တန်းလန်းကြီး။ ဇေယံ လန့်အော်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်လိုက်စဉ်
အခန်းလေးမှာ ဖျတ်ခနဲမှောင်အတိ ကျသွား၏။

“ဇေယံ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အား....မီး...မီးဖွင့်ခိုင်း၊ လင်းသန့်ကို မီးပြန်ဖွင့်ခိုင်း”

“ငါတို့ဘက်မှာ မီးလာနေတယ်။ မင်းဘက်မှာ မီးပျက်နေတာလား”

“အေး အဲ....ပြန်လာပြီ။ ဟင် ...ဘေးမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။”

“ငါတို့ ကူးလာလို့ ဖြစ်မလား”

“သောက်ကောင် လင်းသန့်၊ ငါ့ကို အလစ်အငိုက်ဖမ်းပြီး

ခြောက်လိုက်တာ။ အဲဒီ မကောင်းဆိုး ဝါးကြီး ပါးစပ်ပေါက်ထဲကို နှစ်ယောက်တစ်တွဲ
ခုန်ဝင်လို့ရတယ်”

“ကြားလား...နှင်းဆီနဲ့ ရတီတို့တစ်တွဲ ခုန်ဝင်သွား”

“ခုန်ရဲပါဘူး။ နင် တစ်ယောက်ချင်းစီ လိုက်ပို့”

“အဲဒါဆို ငါနဲ့ ယမင်းနဲ့ ခုန်ဝင်သွားမယ်။ နင်တို့ နှစ်ယောက်နေခဲ့။

နောက်က မကောင်းဆိုးဝါး တွေပေါ်လာရင် နင်တို့ ပြဿနာ နင်တို့ရှင်း”

“အား....မနေခဲ့ရဲဘူး၊ လာ...ရတီ တို့အရင်ဝင်မယ်”

နှင်းဆီက ရတီလက်ကိုဆွဲပြီး ပါးစပ်ပေါက်ကြီး အနား

ရောက်လာချိန်ကို အသင့်ပြင်စောင့်နေ လိုက်၏။

“လင်းသန့်...နှင့်ရဲ့ အသည်းလေး နှင်းဆီ ခုန်ဝင်မှာနော်။
သက်သက်ညာညာ လုပ်ဦး”

“လင်းသန့် ငါခုန်ဝင်မှာနော်။ နင် တစ်နေရာရာမှာကင်မရာတပ်ပြီး
စောင့်ကြည့်နေတာ ငါတို့ သိတယ်”

“ဟဲ့...ဟိုမှာ အမလေး...ဂေါ်ဇီလာခေါင်းကြီးလိုလို၊ ဒိုင်နိုဆော
ခေါင်းကြီးလိုလိုနဲ့ ကြောက် ဆရာကြီး”

ခြောက်လှန့်တီးလုံးကလည်း ပိုမို စူးရှကျယ်လောင်လာ၏။

“ဗူး....အူး....ရှူး”

“ရပြီ ခုန်ဝင်တော့”

ပါးစပ်ပေါက်ကြီးက အနားကို လေဖိပွတ်အားဖြင့် ဆိုက်လာ၏။
နှင်းဆီရော၊ ရတီပါ၊ ပြိုင်တူ ခုန် ဝင်လိုက်၏။ အထဲမှာ လျှာပုံစံလုပ်ထားသော
မွှေးရာကြီးကြောင့် အကျသက်သာသွား၏။

ပါးစပ်ခေါင်းကြီးက နောက်ပြန်ဆုတ်သွားပြီ။ ဘေးနံရံက
လက်ကိုင်ကွင်းမှတ်ပြီး ရတီ လှမ်း ကိုင်ဆွဲထမည်အပြု...

“အဲ....ဘာကြီးလဲ ပျော့စိစိကြီး”

“ဟဲ့....အဲဒါ...မွ...မြွ...မြွကြီး”

“အောင်မလေး ကယ်တော်မူကြပါဦး”

“အား.....မြွ.....မြွ”

တကယ့်မြွအစစ်က လူကြီးလက်ကောက်ဝတ်ခန့် တုတ်၏။ မြွကို
ဆွဲကိုင်ပြီး လှုပ်ခါ ပစ် သောကြောင့် မြွက ဒေါသထွက်ပြီး မွှေးရာပေါ်မှာ

ပါးပျဉ်းခွက်ထောင်နေ၏။ တရူးရှူးနှင့် နှာမူတ်နေ ပြီ။ ဒီဘက်
ဝင်ပေါက်ရောက်ပြီမို့ နှင်းဆီရော၊ ရတီပါ ကြောက်လန့်တကြား
အတင်းဝင်ပြေးကြ၏။

*

အခန်းထဲရောက်တော့ ကြုံရောက်နေသည့် ဇေယံက လက်တွဲ
ဖေးမကူညီ၏။ အကြောက်ကြီး နေသော ရတီကို အားပါးတရ ဖက်ပွေ့
နှစ်သိမ့်နေ၏။ နှင်းဆီခမျာတော့ သူမ ဘာသာ လက်နှစ်ဖက် လိုက် ယှက်ပြီး
ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်လည်ပွတ်သပ် နှိမ့်သိမ့်ဖြေရတော့၏။

“ကိုယ် ကူးလာတုန်းက မြွေ မရှိပါဘူး။”

“ဘေးနံရံမှာ ကပ်နေတာ ...စစ်နဲ့ ယမင်းတို့ကို အော် သတိပေးလိုက်ဦး”

ဇေယံက အော်ဟစ်ပြီး သတိပေး၏။ စစ်တို့လည်း ခုန်မဝင်ရဲတော့။
ဇေယံက သူ့ဘက် ရောက် လာစဉ် သတိနှင့် ခုန်ဝင်လိုက်၏။ မြွေက နံရံပေါ်
ပြန်တွယ်တက်နေ၏။ ဇေယံလည်း မြွေအပြီးက ဆတ်ခနဲကိုင်ပြီး
ခေါင်းရုပ်ရာဘာနှင့် နံရံပွတ်တိုက်သည့် ကြားကို မြွေကြီးအား ပစ်ချလိုက်၏။
ရာဘာ ပျော့တွေ ကြားထဲ မြွေကြီး ပျောက်သွား၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ”

“အောင်မယ်လေး”

“အား....”

“ငါဟ...မြန်မြန်ခုန်ဝင်လိုက်”

ဒီတော့မှ စစ်နဲ့ ယမင်းတို့ ကသောကမျော ခုန်ဝင်လာ၏။ စစ်က
ပြူးပြူးပြပြဟန်ဖြင့်...

“မြေ....မြေကြီးကော”

“ကြားထဲ လွင့်ပစ်လိုက်ပြီ”

“မြေရပ်ကြီးလား”

“အစစ်ကွ....ငါ့အထင်တော့ အစွယ်ချိုးထားတာဖြစ်မယ်”

“ဒီကောင်လင်းသန့် ဘာလဲကွ...သရဲတွေကော၊ မြေတွေကော”

“ကြောက်မယ်ထင်တာနဲ့ အကုန်ခြောက်နေတာ ဖြစ်မယ်။ ဟိုဘက်ထဲကို
ခုန် ကူးကြ တော့”

သုံးယောက်လုံး ရတီတို့ထံ ရောက်လာကြ၏။ ငါးယောက်သား
စုမိသည်နှင့် အခန်းထဲက ထွက် လိုက်၏။ အခန်းလိုက်ကာ ဖယ်လိုက်စဉ်
မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက ထိတ်လန့် ချောက်ချားစ ရာအတိ။ မြူတွေ
ဝေ့ဆိုင်းသော သချောင်းကုန်းမြေကြီး။

မြေပုံပေါ်မှာက ကမ္ဗည်းတိုင် စိုက်ထားတာတွေရော၊ အုတ်ဂူတွေရော၊
ပေငါးဆယ်လောက် အကွာမှာ ဧရပ်လိုလို၊ အင်္ဂလိပ်ဘိုတ်လိုလိုမျိုး ဆောက်ထားတာ
တစ်ခုပဲတွေ့ရ၏။ အရွက် မရှိသော သစ်ခြောက်ပင်ကြီး နှစ်ပင်ကို မြင်ရတာ ကိုက
စိတ်ချောက်ချားစရာ။

“ဗူး...အူး....အူး....အူး”

ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ တေးသွားထဲမှ ခွေးအူသံတွေက ပါလိုက်သေး၏။
နောက်ခံပိတ် LED ကား ချပ်တွေထဲမှာကိုက မြူလွှမ်းဝေဝါးပြီး အမှောင်တွေ
လွှမ်းခြုံထား၏။ အလင်းပြာရောင်ပျပူလေးသာ ဆ လိုက်မီးသဲ့သဲ့ လင်းသလို
လင်းနေ၏။ LED ကားချပ်ကြီးတွေထဲမှ အလင်းတွေ ပြန်နေခြင်းပင်။

“ဖန်တီးထားတာတွေပါ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး။ လာ...ဒီ
လျှောက်လမ်းအတိုင်းသွားမယ်”

ဇေယံက ရှေ့က လျှောက်၏ ။ နောက်က လက်တွဲပြီး
တန်းစီလိုက်သွား၏ ။ ထုံးစံအတိုင်း စစ်က နောက်ဆုံးမှာ။

“ဝုတ်....ဗူး...အူး....အူး....အူး”

“ဇေ သစ်ပင်ကြီးတွေ ရွေ့နေတယ်”

“ကရိန်းတွေ၊ ဓာတ်မီးကြိုးတွေနဲ့ လုပ်ထားတာပါ။ ငါ့ အထင်
ဟိုဧရပ်နောက်မှာ လှေကား ပေါက်ရှိလိမ့်မယ်။”

ဇေယံက ရှေ့ကို ဆက်တိုးလျှောက်သွား၏

“ဒုတ်”

“ဟာ...”

ဇေယံ ခလုတ်တိုက်မိ၏ ။ တိုက်မိတာကို သေချာကြည့်လိုက်တော့
အလောင်းတစ်လောင်း၊ အဝတ်တွေနှင့် ပတ်ထုတ်ထား၏ ။ တောင့်တောင့်ကြီး။

“အမေ့.....ဘာကြီးလဲ”

“အရုပ်ကြီးကို အဝတ်နဲ့ထုပ်ပြီး အလောင်းပုံစံ လုပ်ပြထားတာပါ”

“ဟာ....အား.... ယမင်း မျက်လုံးမှိတ်ထား”

“စစ်....ဘာတွေလို့လဲ”

“လိုက်မကြည့်နဲ့”

မကြည့်နဲ့ဆိုမှ ဘေးလူတွေ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်ကြည့်မိကုန်ကြ၏ ။
သချင်းမြေပုံတွေထဲက ယက်နေသံ။ လက်တချို့ ထွက်လာပြီ။

အရိုးခြောက်လက်တွေ၊ တချို့က အသားကပ်ကပ်၊ အကျ.. စကပ်ကပ်

ကျန်နေသေး၏။

“အမလေး မြေပုံပေါ် လက်တက်လာကုန်ကြပြီ”

“ဝုန်း....ဒုန်း....ခွမ်း”

“ဘုရား...ဘုရား...အုတ်ဂူကြီးကို ဖောက်ထွက်လာတယ် အီး...ဟီး...ဟီး”

“မကြောက်နဲ့ အရုပ်တွေပါဆို”

“ဟုတ်လို့လား....ဟိုးမှာ ကုန်းကုန်းကြီး အကြောဒေါင့်သန်း ဆွဲသလိုကြီး ထရပ်လာတာ။ လက်ပြတ်တွဲလောင်းကြီးနဲ့ ခေါင်းကြီးကလည်း ဘေးစောင်းလို့ ကြောက်စရာကြီး ဟယ်”

“အရုပ်တွေပါဆို ငါ လုပ်ပြမယ်”

ဇေယံက ဘေးနားကမြေပုံကို ယက်နေသော လူအရိုးလက်ဖျံကို ခြေထောက်နှင့် ဖြတ်ကန်ပစ် ၏။ အရိုးလက်က ပြတ်လွင့်သွား၏။ ကျန်သော လက်မောင်းရိုးနဲ့ ထပ်ယက်နေပြန်၏။

“မဟုတ်တော့ဘူး တကယ့်သရဲတွေ အီး....ဟီး....ဟီး”

“အား...”

နောက်ဆုံးက စစ်ရဲ့ ကြောက်လန့်တကြား အော်သံကြီးကြောင့် ကျန်တဲ့သူတွေ သွေးပျက် ပြီး ရှုံးမတတ်ဖြစ်ကုန်၏။

“စစ် မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဖြောင်းခနဲ နရင်းအုပ်သွားတယ်။ လှည့်ကြည့်တော့လည်း ဘာမှ မရှိဘူး။”

“တကယ် သရဲခြောက်တာ ဖြစ်မယ်။ လင်းသန့်ကို အော်ပြောလိုက်၊ သူ့ရဲ့ သရဲခြောက်တဲ့ အထဲမှာ တကယ့်သရဲတွေ ဝင်စီးနေတာ ဖြစ်မယ်။”

“အပေါ်ထပ် မျက်နှာကျက်ကိုကြည့်တာ မှောင်မဲနေတာပဲ။ အပေါ်က ဖြတ်ရိုက်တဲ့ လက်လွှဲ တံတပ်ထားမှာပေါ့။ ရတီကလည်း ကြံဖန်ကြောက်လို့ လင်းသန့်ကို ငါတို့ရှုံးရတော့မယ်”

“ရှုံးပါစေ၊ သူ့ သရဲခြောက်တဲ့ဟာတွေက အရမ်းပီပြင်တာပဲ။ တော်တန်ရှုံ့ ငါလည်း သရဲ ကြောက်တာမဟုတ်ဘူး။”

“ဟင်....နင့်ဟာက မကြောက်လို့ပဲ၊ ကြောက်ရင် လိပ်ပြာလွင့် သေနေလောက်ပြီ။ ဘာလဲ...လင်းသန့်ရဲ့ ဒီစီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ နင်က ရှယ်ယာဝင်တော့မလို့လား”

“အေး....လာကြည့်တဲ့လူတွေ ကြောက်သေးပါလောက်တယ်။ ငါတို့တောင် မနည်းထိန်းနေ ရတာ ”

“နေပါဟာ၊ စိတ်လေတယ်...နင်တို့ကြောင့်”

“ဇေ...ဟိုမှာဟိုမှာတွေ”

“ဟာ....”

“အမလေး”

“ဟိုက်...မဟန်တော့ဘူး။ မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင် သရဲဒန့်ထဲကလို သရဲတွေအများကြီး မြေကြီး ထဲက ဖောက်ထွက်လာပြီ။ တစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင် အများကြီးပဲ...ငါးဆယ်လောက်ရှိမယ်။ ငါတို့ လှေကားဆီ ပြေးရင်ပြေး၊ မပြေးရင် နောက်လှည့်ပြေးကြမှ”

သရဲတွေကလည်း ဒေါင့်သန်းတွေဆွဲပြီး တချို့ကလည်း ခေါင်း ကြီးတွေ လည်ထွက်လို့။ လောလောလတ်လတ် သေထားတာ မကြာသေးတာမျိုးလည်းပါရဲ့၊ အသားကပ်နှင့် အရိုးဂျောက်ဂျက် တွေလည်းပါရဲ့။

နိုင်ငံခြားထဲက ဗိုင်းရပ် (စ်) ပိုး ကူးစက်ခံထားရတာ လိုလို။ သရဲ၊

တစ္ဆေလိုလိုမျိုးတွေ ပုံစံမျိုးစုံ နှင့် ထမီရင်လျား၊ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ လက်
ကြီးဆန့်တန်းထားတဲ့ မြန်မာသရဲမကြီးပါ အနားကပ်လာတာ အပီအပြင်
တွေ့နေရ၏။

“ငါတို့ ဟိုဇရပ်လိုမျိုးရှိရာကို အမြန်ပြေးကြမယ်။ လာ...လိုက်ခဲ့
နောက်ပြန်မလှည့်နဲ့၊ တံခါး တွေပိတ်ထားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။
ရှေ့ဆက်တက်မယ်”

ငါးယောက်သား...ဇရပ်အိမ်ကလေးကို ရောက်အောင် သွေးရှူးသွေးတန်း
ထွက်ပြေးကုန်ကြ၏။

ဇရပ်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့်-

“အောင်မယ်လေး”

“ဘုရား ကယ်တော်မူပါ”

ကြိုးဆွဲချသေနေသော မသာအလောင်းတွေ။ သွေးစုပ်ဖြူလျှော်နေသော
မျက်နှာ၊ ပြာနှမ်းနှမ်း မျက်နှာ၊ မျက်လုံးကြီးတွေပြူးထွက်၊
လျှာတန်းလန်းကြီးတွေနှင့်။

“မကြောက်နဲ့...ရှောင်သွား ငုံ့သွား၊ ဟိုမှာ လှေကားတွေပြီ”

ရတီလက်ကလေး တုန်ရီအေးစက်နေ၏။ ဇေက ရတီလက်ကို
မြဲမြဲဆုပ်ပြီး လှေကားဆီ ရောက်အောင် သွား၏။ လှေကားပေါ် ပြေးတက်စဉ်...

“ဘုတ်...ဝုန်း”

အလောင်းသုံးလောင်း အောက်ကို ပြုတ်ကျလာကုန်၏။ နှင်းဆီ၊
ယမင်းတို့ ကတုန်ကယင်နှင့် ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး လှေကားပေါ်
ခုန်ပေါက်တက်လာ၏။ စစ်က အလောင်းတစ်လောင်းကို ပိတ် ကန်ခဲ့၏။

“လူ....လူသေတွေ”

“အယောင်ဆောင်ပါ ငစစ်ရ”

“နင့်အမေ ထီး...လူသားအစစ်တွေက...ကြိုးဆွဲချသေနေတာ။ တကယ်ပဲ
ဟိုကောင် လင်းသန့် စိတ်ရှုံးပေါက်ပြီး တကယ့်လူသေတွေနဲ့ ခြောက်နေသလားပဲ၊
ပုပ်စော်နံ့နေပြီ။ တက်...တက်.. အနံ့တွေ ပုပ်ဟောင်နေတာပဲ”

ငါးယောက်သား လှေကားပေါ် ပြေးတက်ကြ၏ ။

လာပြန်ပြီ၊ ရုပ်ရှင်ရုံလို ဝင်ပေါက်ကြီး။ လိုက်ကာ မဲမဲထူထူကြီးတွေ
ဝင်ပေါက်မှာ ကာထားပြန် ၏ ။ ဇေယံက သတိနှင့်လိုက်ကာကို ဖယ်မသောအခါ
အထဲက အေးစက်စက် လက်ကြီး တစ်ဘက်က ဇေယံလက်ကို ဆွဲဆုပ်ထား၏ ။

“ဟာ....ဟေ့...လွှတ်စမ်း”

“အမလေး...လက်...လက်ပြတ်ကြီး အီး”

“ဟယ်တော်...ပြာနှမ်းနေတဲ့ လက်ပြတ်ကြီး”

“ငါ ကြောက်တယ် ငါကြောက်တယ် ဟာ”

စစ်က ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသော ဇေရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို
ဆုပ်ထား သည့် လက်ကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်၏ ။ မရသောအခါ ကျောပိုအိတ်ထဲက
ကွန်ဗာကိုထုတ်၊ ကွန်ဗာထဲ က ဒေါက်ဆူးကိုထုတ်ပြီး ထိုးရန် ပြင်လိုက်သည်။

လက်က လိုက်ကာကြားထဲသို့ ပြန်လည် တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား၏ ။
ဇေယံ လက်ကောက် ဝတ်မှာ လက်ဆုပ်ရာ သွေးကွက်ကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်၏ ။

“မင်း ဘာလို့ ဘာမှ ပြန်မလုပ်တာလဲ”

“လက်က တအားနာကျင်နေတာ၊ ငါ လှုပ်တာနဲ့ သူက ပိုဆုပ်ညှစ်တာက
အား”

ရတီက သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ဆောင်ထားတတ်သောကျား

ပရပ်ဆီဘူးလေးထုတ်ကာ တယု တယ ပွတ်သပ်ပေးပြီး လက်ကိုင်ပုဝါ
စည်းပေးလိုက်၏။

“သူများတွေများ ကြင်နာတတ်လိုက်ကြတာ”

စစ်ကပြောတော့ ယမင်းက မျက်စောင်းလေးခဲရင်း..

“နင်လည်း အဲလို အဖြစ်ခံလိုက်ကြည့်လေ”

“ယမင်းလေးက ကြင်နာယုယ ပြုစုမယ်ပေါ့”

“နှပ်ရည်သုတ်ပြီး ပီနန်ကြိုးစည်းပေးလိုက်မယ် ဟွန့်”

စစ် တွန့်သွား၏။

ပန်းနှင်းဆီက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်..

“ငါ့လည်း အားနာကြပါဦးဟယ်”

“နင့်ဘဲနာ လင်းသန့်က နှိပ်စက်နေတာပဲ၊ နင်တောင် ပြောမနိုင်
ဖြစ်နေတာ၊ နောက်ဆို.. အဲဒီ ကောင်ရဲ့အပြုကို ကိုင်နေရလိမ့်မယ်”

“ဘာအပြုကို ကိုင်ရမှာလဲလို့”

“နော့ကို ကိုင်နေရမယ်။ ဟဲ....ဟဲ ‘နော့’ ဆိုတာ ရင်သား၊ “ကြော”
ဆိုတာ တင်ပါးကိုပြောတာ’

“မြေညီထပ် ကျော်လာပြီ၊ ပထမထပ်ကို ထပ်ကျော်ရမယ်။ အားတင်း
ညီညွတ်ထားကြ”

“အောက်ထပ်က လက်ဗယ်ဝမ်း၊ ခု...လယ်ဗယ်တူးကို ဖြတ်သန်းရမယ်။
စစ် နင် အရင် ဝင်တော့”

“ဒါမျိုးဆိုတာ ဦးနှောက်သုံးရတယ်၊ ကြည့်နေ”

စစ်က ကျောပိုးအိတ်ချွတ်ပြီး လက်နှင့်ဆန့်ထုတ် ရှေ့က ကာပြီး အထဲကို
ဝင်သွား၏။ အန္တ ရာယ်ပြုရင် ကျောပိုးအိတ်ကို တန်ဆာခံ လုပ်ထားခြင်းပင်။

အထဲဝင်သွား၏။ ဘာမှဖြစ်သံ မကြားရ။

“စစ် စစ် အိုကေရဲ့လား”

“ဝင်ရတာ အိုကေတယ်။ အထဲမှာ...အထဲမှာက”

“ဘာတွေလဲ”

“သိချင်ရင် ရဲရဲသာ ဝင်ကြည့်ပေတော့”

ကျန်လေးယောက်လည်း လိုက်ဝင်ကြည့်လိုက်၏။ မြင်လိုက်ရသည့်
မြင်ကွင်း၊ သူတို့ရင်တွင်း ကို တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်း ပြင်းစွာ
ဖြစ်ပေါ်သွားစေတော့၏။

*

လူသေ အခေါင်းတွေ၊ စင်တွေထိုးပြီး တန်းစီထား၏။ တရုတ်
ခေါင်းတလား၊ ဥရောပ ခေါင်း တလား၊ မြန်မာ အခေါင်းတွေ၊ ရိုးရိုး အခေါင်း၊ ရှယ်
အခေါင်း၊ အထူးရှယ် အခေါင်းတွေ၊ တခြားဘာသာ ဝင် အခေါင်းတွေရော၊
အခေါင်းပေါင်း ရှစ်ဆယ် ကျော်လောက်ရှိမည်။

အခေါင်းတွေကြားက ဖြတ်သွားရမည်။ ဝက်ဘာလမ်းလို
လမ်းဖောက်ပေးထားတာပဲ ရှိ၏။ အခေါင်းတွေနှင့် ဝက်ဘာလမ်းပုံဖော်ထား၏။

“တော်တော်ထွင်လည်း ထွင်တတ်ပါ့ ငလင်းရာ”

“အေးနော်...သရဲခြောက်တဲ့ အိမ်ကြီးဆိုတာလည်း တို့ ဝင်ကြည့်ဖူးပါရဲ့၊

ဒီလောက်ကြီး မဟုတ်ဘူး။ လင်းသန့်က အဝီအပြင်ကို လုပ်ထားတာ တီးလုံးသံ
ချောက်ချားစရာကြီးက ပေါ်လာပြန် ပြီ”

“ဟိုးမှာ ခေါင်းတိုင်ပုံမျိုးနဲ့၊ ဟော...မီးတွေ ဟုန်းခနဲတောက်ပြီး မီးကျိရဲရဲ
အရောင် ပြောင်းသွား ပြီ။ အဲဒါ မီးသဂြိုဟ်စက်ပုံစံ လုပ်ထားတာ”

“ဟဲ့....ဟိုမှာ ဝတ်ရုံနက်ကြီးခြုံထားတဲ့ လူကြီးဟဲ့၊ မီးသဂြိုဟ်စက်နားမှာ
ဟိုကုန်းဒီကွနဲ့ ဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်နေတာလဲ မသိဘူး။”

“အဲ...အခေါင်းတစ်ခုကို မီးသဂြိုဟ်စက်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီ။ မီးတွေ
ပိုတောက်လောင်ပြီး မီးခိုး တွေ ထွက်လာတယ်။ မီးခိုးတွေကို လေစုပ်စက်က
စုပ်သွားတယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြ၏ ။ စစ်က-

“အဲဒီ ဝတ်ရုံနက် ခေါင်းမြီးခြုံကြီးဆီ ရောက်အောင် သွားမယ်။ အဲဒီ မှာ
နောက်တစ်တက်ဖို့ လှေကားရှိတယ်၊ လာ”

“သတိထား....အောက်ခြေက မှောင်မိုက်တယ်”

ငါးယောက်သား လမ်းခွဲတွေ့သည်နှင့်-

“ဒီလမ်း နီးတယ်၊ ဒီလမ်းသွားမယ်”

“ဒါ ဂင်္ဂါဘာကွ...ဇေယျံရ၊ နီးယောင်ပြထားတာ လမ်းပိတ် ဖြစ်နိုင်တယ်။
ဝေးသယောင်ပြထား တဲ့လမ်းကို လျှောက်တာပိုကောင်းမယ်”

“လာစမ်းပါကွာ...အခေါင်းစင်အောက်က ဖြတ်သွားတာက
ပိုကောင်းတယ်”

“ဟယ်....မှန်တွေ တပ်ထားတယ်။ အခေါင်းစင်အောက်တိုင်းမှာ
မှန်အကြည်တွေ တပ်ထား တယ်။ ဖြတ်သွားလို့ မရဘူး”

“မှန်တွေ ခွဲသွားမယ်”

“ဖျက်ဆီးရာ ကျသွားမှာပေါ့”

“လိုရင်းရောက်ဖို့က အရေးကြီးတယ်။ သူ့မှန်တွေခွဲမှ ငလင်းဆိုတဲ့ ငနာကောင် ထွက် လာမှာ”

“အလိုကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်”

“ဘာလဲ...နှင်းဆီ၊ နင့်ဘဲပိုင် ပစ္စည်းမို့ နင်က မထိစေချင်တာလား။ နင့်ဘဲက ငါတို့ကို သာသာနဲ့နာနာ နှက်နေတာ၊ ဒီလောက်ထိ သူ မခြောက်သင့်ဘူး။ ဒီမှာတွေ့လား...ဆယ့်တစ်နာရီခွဲ ပြီးပြီ၊ ဖိုက်ဆာလာပြီ”

“သူက သရဲခြောက်ခံရတဲ့ အရသာ၊ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့တဲ့ အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားစေချင်လို့ပါ။ အပေါ်ရောက်ရင် ကျွေးမှာပဲဟာ၊ အခုပဲ လယ်ဗယ်တူး ရောက်နေပြီ”

“လယ်ဗယ် သရီး၊ လယ်ဗယ် ဖိုး၊ လယ်ဗယ် ဖိုက်ရောက်ပြီး အပေါ်တက်လိုက်တာနဲ့ သူက တို့ ကို အောင်မြင်သူတွေ အနေနဲ့ ကြိုဆိုပြီး ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးမှာပါ။ သိန်းတစ်ထောင်ကြီးတောင်ရမှာနော်”

သိန်းတစ်ထောင်ဆိုတာနဲ့ ငနဲသားတွေ မျက်နှာ ဝင်းပသွား၏ အစိမ်းရောင် မီးရောင်လဲ့လဲ့ထွန်း ထားသော မှိန်ပျပျ လမ်းလေးထဲ ရှေ့ဆင့်၊ နောက်ဆင့် လက်တွဲဝင်သွားကြ၏ ။

“ဒုန်း...ဂလုံး....ဂုန်း”

တရုတ်ခေါင်းတလား အဖုံးကြီးကို အထဲက အားနဲ့ ဆောင့်ကန်လိုက်သလို ပွင့်ကန် လွင့် ထွက် သွား၏ ။ တခြား အခေါင်းပေါ်ပြုတ်ကျပြီး သူတို့သွားလမ်းမှာ ကန့်လန့်ကြီး လဲကျနေသည်။

ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားပြီး အသာငြိမ် ရပ်ကြည့်နေလိုက်၏ ။

ပွင့်သွားသော ခေါင်းတလားကြီး ထဲမှ အသက်ရှူသံလို ပြင်းပြင်းရဲရဲကြီးကို ကြားလိုက်ရ၏ ။

“မြန်မြန်သွား....အခေါင်းထဲက တရုတ်သရဲကြီး ထလာတော့မယ်၊ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနဲ့”

“ငါးယောက်သား မြန်မြန်သွက်သွက် သွားလိုက်၏ ။”

“ဟာ....လမ်းပိတ်ကြီး”

“အခေါင်းဖုံးတွေပေါ်က ကျော်တက်သွား”

“မိန်းကလေးတွေ ဖြစ်မလား”

“ငါတို့ ပြန်လှည့်....လှည့်.....အောင်မလေး”

“ဘာလဲဟ”

တရုတ်သရဲကြီး ရပ်နေ၏ ။ မန်ချူးခေတ်က ဝတ်စုံမျိုးဝထား၏ ။ မျက်နှာကြီးက အရိုးခေါင်း မှာ အသားတွေ ချိုင့်ဝင်နေ၏ ။ ပါးစပ်ထဲက အစွယ်ကြီးတွေက လက်သုံးသစ်ခန့်ရှိမည်။

“ပြန်လှည့်လို့ မရတော့ဘူး၊ ဟော...လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းပြီး အာရုံခံနေပြီ။ ငြိမ်နေကြ၊ အသက်တောင် ပြင်းပြင်းမရှူကြနဲ့”

ငါးယောက်သား ပိတ်နေသော အကန့်လေးထဲမှာ အသာငုံထိုင်ရင်း ငြိမ်ဝပ်နေကြ၏ ။ တရုတ်သရဲကားထဲကလို-

“ဂီး.....ဂါး.....ဂရား”

တရုတ်သရဲကြီးက အသံပေးပြီး လေထဲခုန်ပျံ့လိုက်၊ ခုန်ဆွ၊ ခုန်ဆွ လုပ်လိုက်နှင့် ဝင်ပေါက် ဘက်တွေကို လှည့်ပတ်ရှာနေ၏ ။

“တောက်....အခေါင်းတင်တဲ့ ဒေါက်တွေက အမာတွေ၊

တွန်းလှဲသွားလို့လည်း မရဘူး”

“ဒီလိုလုပ်....စစ်၊ မင်းက မိန်းကလေးတွေခေါ်ပြီး ဝေးမယ် ထင်ရတဲ့လမ်းအတိုင်း ဝင် သွားကြ၊ ငါက အဲဒီ တရုတ်သရဲကို ဟိုဘက်ထဲ မျှားခေါ်သွားမယ်”

“မင်းလုပ်ရဲလို့လား”

“အရုပ်တွေပါ။ လူဝင်ပြီး ဟန်ဆောင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ငါထသွားပြီး မျှားမယ်”

ဇေယံ ထထွက်သွား၏ ။ ရတီ တားချိန်ပင် မရလိုက်။ ဇေယံက-

“ဟေ့....သရဲအယောင်ဆောင်းထားတဲ့ ငနဲ့သား၊ ငါ...ဒီမှာ လာခဲ့ ကမ်းအွန်.. ချဲလင်း”

တရုတ်သရဲကြီးက ချက်ချင်းလှည့်လာပြီး ဇေယံနောက်ကို ဒေါသတကြီးနှင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်ကာ လိုက်တော့၏ ။

စစ်လည်း မိန်းကလေးတွေခေါ်ပြီး ဝေးသည့်လမ်းက စွတ်ပြေးတော့၏ ။ လမ်းကြောင်းက အကွေ့အကောက်များပြီး မီးသဂြိုဟ်စက်ကို ဆောက်ထားသောနေရာ အနားကို ရောက်သွားကြ၏ ။

ဇေယံကလည်း ပတ်ပြေးရင်းနဲ့ သူတို့ဆီကို ပြေးလာနေ၏ ။ မီးသဂြိုဟ်စက်ရှေ့မှာ ကျောပေးပြီး တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသော ဝတ်ရုံနက်ခြံထားသည့် လူကြီးကို စစ်က-

“ဒီမှာ....ဦးလေး....ဒီမှာ”

ခေါ်တာကို လှည့်မကြည့်၊ အကျ..လက်ကို အသာဆောင့်ဆွဲလိုက်သောအခါ..

“အောင်မလေးဗျ”

“အား...”

“မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ”

ဘာမှမရှိ။ ဝတ်ရုံကြီး ဆွဲချလိုက်သလို....အပုံလိုက်ကြီး

မြေပေါ်ကျသွား၏ ။

စစ်လို ယောက်ျားလေးပင် ငယ်သံပါအောင် လန့်အော်မိ၏ ။

မိန်းကလေး တွေ ဆိုတာ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့။ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးလာသည့်
ဇေယံက..

“ဟေ့ကောင် ဘာရပ်နေတာလဲ၊ လှေကားရှာပြီး တက်တော့လေကွာ။
နောက်မှာလိုက်လာပြီ.. မင်းအဘက”

“ဇေယံ တို့တွေ့ခဲ့တဲ့ ဝတ်ရုံနက်ကြီးက အဝတ်ပဲရှိတယ်။ လူ မရှိဘူး”

“ဘာ....ဟင်...ဒီမီးစက်က မီးတုတွေပါ”

ဇေယံ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏ ။

“ဗုဒ္ဓေါ”

တရုတ်သရဲကြီး မတွေ့ရတော့။ သွေးကြောင်နေသော စစ်ကို
လှုပ်ခါသတိပေး လိုက်ပြီး စက်နောက်က လှေကားကိုရှာလိုက်၏ ။ တွေ့ပြီ။

“တောက်.....တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ ငလင်း၊ လာ...လယ်ဗယ်တူး
ရောက်ပြီ။ ဆက်တက်ကြ မယ်”

ငါးယောက်သား အပေါ်ကို ဆက်တက်ဖြစ်ကြ၏ ။

“ဘာနဲ့ ခြောက်လန့်ဦးမလဲ မသိဘူး။ သွားလာရတာ ညောင်းလိုက်တာ။
ရထားတွဲလေး၊ ဂေါက်ကလပ်စီးတဲ့ယာဉ်လေး လုပ်ပေးထားရမှာကို”

“တွေ့ပြန်ပြီ...ရုပ်ရှင်ရုံ ဝင်ပေါက်ကြီး”

“တောင့်ထား....လယ်ဗယ်သရီး ရောက်ပြီ”

“လိုက်ကာထဲကနေ သရဲတွေထွက်ပြီး နပမ်းလုံးနေဦးမယ်၊
သတိထားနော် ဇေယံ”

“ရှုပ်တယ် မကြောက်ဘူးကွ”

လိုက်ကာကြီးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည့်
မြင်ကွင်းက သူတို့ ငါးယောက်လုံးရဲ့ အာရုံတွေကို ဖမ်းစားပစ်လိုက်တော့၏။

*